

Endnu engang Stormagasinerne Udstillinger.

Vi har i den sidste Tid oplevet, at en Række af Kvindeforeninger har sluttet sig sammen for at protestere mod Vinduesudstillingerne i Strøgets Stormagasiner.

Byen dirrede nogle Dage af Indignation.

Dragterne, der var udstillet paa Mannequiner, var Skøgedragter, og der blev skrevet om det i alle Blade, dels ud fra en oprigtig Indignation, dels for at tage det Nummer med paa Dagsordenen og saa gaa videre til det næste.

Der var dem, der sagde, at saadan er det efter en Krig. Sæder og Moral gaar i Forfald — deraf de uanstændige Dragter og den øvrige Løsen staa til, som vi daglig har for Øje og ser Følgerne af — overfyldte Hospitaaler, overfyldte Nerveklinikker, Raab paa Hjem for forbrøderisk Ungdom o. s. v., o. s. v. — Følgen af Krig — der er ikke noget at gøre ved den Ting, det trækker sig i Lave.

Saa let slipper vi ikke fra det.

Enhver, der føler Ængstelse i sit Hjerte for, hvor al Uvederheftigheden og Løstefuldheden i Tiden fører hen, bør træde til med Hjælp, og selv de af os, der ikke har stor Tro til Protesters Resultater, vi maa forstaa, at naar disse Protester er fremkommet, saa ligger der bag dem en redelig Vilje og en redelig Tro til, at ogsaa ad den Vej kan noget udrettes. (Det siges iøvrigt, at de nuværende Udstillinger paa Støget har Præg af Protest-Paavirkning).

Men det forekommer os iøvrigt ret tilfældigt, naar der er blevet slaaet ned paa dette enkelte Punkt, der kun er og bliver en lille Ting imod den øvrige Fordærvelse, der undergraver vort Samfund — vi henviser blot til de snart utallige Variétéer, hvor de samme Dragter, i ethvert Fald nøjagtig de samme, hvad uanstændigt Snit angaar, bæres af Kvinder, for hvis Erhverv det saa at sige er en Nødvendighed at være klædt saadan paa. I ethvert Tilfælde forpligter de fremkomne Protester til at gaa videre og forpligter til at søge Ondet ved Roden — gaa til Forældre og Opdragere og skræmme dem.

Det er Hjemmene, der maa rejse sig i Protest mod den Aand, der vil snigløbe de unges legemlige og aan-

delige Sundhed — Hjemmene i alle Samfundslag.

Netop i disse Dage er der paa det nye Finanslovsforslag bevilliget en Sum paa 50,000 Kr. til at erhverve „Amstrup Pakhus“ ved Horsensfjord. Bygningen er blevet overflødig til Anvendelse for sit tidligere Brug. Endnu er det ikke afgjort, om den skal omdannes til Opdragelsesanstalt for Drengene eller Piger.

Overværgeraadets Formand, Overretsassessor Bruun har udtalt, at vel trænges der til en Opdragelsesanstalt for Drengene, men i endnu højere Grad er det nødvendigt, at der oprettes en Anstalt for Piger.

„Der gaar ikke en Uge“, siger Overretsassessoren, „uden at vi har en Sag med unge Piger, der er blevet ødelagt af de frygtelige Forhold paa Langelinie, og desværre er disse Forhold jo langt fra forbi endnu... Og det sørgelige er, at her er Tale om Piger i alle Aldre, som er blevet ødelagt af deres Samkvem med de fremmede Søfolk. Mange af dem er ikke andet end Tøse paa 13—14 Aar. Og saa maa man endda huske, at det er ikke alle de Piger, der fører det sørgelige Liv, som Værgeraadet faar med at gøre; men vi har desværre ogsaa tilstrækkeligt mange.“

Dette er ikke alt, hvad Overretsassessor Bruun har at sige om den Ting; hans Ord er haarde, naar han hævder:

„Man kan nok tale om en demoraliseret Ungdom, men det er dog Mødrene, der først og fremmest har Skylden. Taler man med Mødrene, hører vi altid den samme Historie: — Jeg sagde til hende, at hun skulde være hjemme Kl. 8, men hun kom ikke før Kl. 1. Børn er forkælede og faar Lov til at raade sig selv i en langt højere Grad, end det kendtes den Gang vi var unge.“

Saadan taler en Mand, der bedre end de fleste kender de Forhold, hvorunder saa mange blandt vor Ungdom gaar til Grunde. Men vi maa ikke tro, at det kun er i de Samfundslag, hvor Værgeraadet kaldes til Hjælp, at det staar galt til; mængden af Overklasse-Moder har siddet med Hjertet i Halsen, naar hendes Datter dansede paa Byens fine Hoteller med fremmede Officerer; hun kendte dem end ikke af Navn, men hendes Indblanding endte sig hendes Nærværelse taalt ikke af hendes unge Datter.

I den Protest, Husmoderforeningen udsendte i Anledning af Vinduesud-

stillingerne, hed det, at „det danske Folk er for godt“ til, at noget saadant skulde bydes os.

Det er dog vist at gøre denne Side-linje af en uhyre sammensat Sag vel omfattende, og hvad vor Hovedstad angaar, da kan vi rolig gaa ud fra, at her, som med saa meget andet, gælder det — vi har de Vinduesudstillinger, vi fortjener — det er Publikum og — Hjemmene, der bestemmer.

Englands første kvindelige Parlamentsmedlem.

Naar Lady Astor i disse Dage har taget Sæde i Parlamentet, saa glæder Kvinder sig Verden over, fordi deres engelske Søstre har vundet Sejr. De har saa vist fortjent at faa Opbrejsning for de mange Aars haarde Kamp mod Fordomme — ingen Steder har der været et tykkere Lag af hævdevundne Begreber at bryde end i England. Det er vel mere end tvivlsomt, om det nu vilde være naaet, hvis ikke Kvindens Indsats under Krigen havde aabnet Øjnene paa Folk og Regering — det var saa at sige ugørligt at komme uden om hende og hendes Krav.

Lady Astor er som sin Mand, Mangelmillionæren Major Astor, født i Amerika. Hun er kommet ind paa et Suppleringsvalg, da hendes Mand fik Sæde i Overhuset.

Hendes Valgkampagne har været ført paa amerikansk, og det menes, at de konservative Politikere har rystet paa deres ærværdige Hoveder, naar de hørte om denne unge, fornemme Dames Metoder — Lady Astor har bl. a. gaaet fra Hus til Hus og samlet Stemmer.

Vi kan ikke andet end trække paa Smilebaandet, naar vi læser om den barnlige Interesse, der fra alle Sider er lagt for Dagen i Anledning af dette Valg — vilde Lady Astor faa Lov til at beholde Hatten paa i Parlamentssalen, vilde hun møde i stort Toilet o. s. v. Hun har beroliget paa det sidste Punkt — hun vil være klædt saa diskret, at det ikke skal blive vanskeligt for mindre velstillede kvindelige Parlamentsmedlemmer at følge hende.

Det hele smager lidt af Postyr,